

УИЛЯМ ТЕН НА ИЗТОК!

Превод от английски: Васил Антонов, 1979

chitanka.info

Пътят за Ню Джързи беше в ужасно състояние. На юг от Ню Брънзуик дупките бяха много дълбоки и това принуждаваше двамата ездаци да се движат бавно, за да не наранят скъпоценните си коне. Толкова на юг, разбира се, не съществуваха никакви ферми и храната им се състоеше само от сухите провизии в дисагите.

Но Джери Франклин знаеше, че все пак това беше най-добрият път — той принадлежеше на правителството и камъните по него бяха разчиствани всеки шест месеца. Те бяха изминали разстоянието за отлично време, като при това товарният им кон дори не накуцваше. След като завиха покрай разцепения дънер с табела „КЪМ ТРЕНТЪН“ и излязоха на последния участък от пътя, Джери се поотпусна малко. Баща му можеше да се гордее с него.

Но в следващия момент отново застана нащрек. Той пришпори коня и се изравни с придружителя си, млад човек на годините на Джери.

— Спазвай протокола — каза Джери. — Тук аз съм водач. Не можеш да яздиш по-напред от мен особено сега, когато сме толкова близо до Трентън.

Джери не обичаше да напомня за служебните задължения. Но фактите са си факти и когато някой подчинен се увлечеше, тогава той сам си беше виновен. В края на краищата Джери беше син — при това най-големият — на сенатора от Айдахо; бащата на Сам Ръдърфорд беше само заместник-държавен секретар, а майка му, както и целият ѝ род, са били винаги пощенски чиновници.

Сам наведе виновно глава и забави хода на коня си, докато изостана на нужното разстояние.

— Струва ми се, че нещо не е наред — каза той. — Отвъд пътя ми се мярнаха няколко бизонове наметала.

— Семинолите не носят бизонове наметала, Сами. Не си ли спомняш от изпита по политикознание?

— Не съм полагал такъв изпит, мистър Франклин, аз бях в инженерните войски. Все се ровех из развалините. Но малкото, което знам, ме кара да мисля, че бизоновите наметала някак си не вървят със семинолите. Именно затова аз...

— Ти по-добре внимавай за товарния кон — посъветва го Джери.

Като каза това, той не се стърпя и докосна с пръсти торбичката на гърдите си. Вътре се намираще неговото пълномощно, прилежно

напечатано върху един от последните ценни листа от официалните правителствени запаси, но това ни най-малко не го правеше по-неофициално, защото на обратната страна преди години беше надраскана някаква забележка, която носеше подписа на самия президент. С мастило!

Пратениците бяха вече в покрайнините на Трентън, когато срещнаха първите групи жители на Ню Джързи, които разчистваха пътя. Хората работеха без надзиратели. Явно семинолите се задоволяваха само с предварителни инструкции.

Но след като навлязоха в централните улици, които бяха напълно разрушени — това всъщност представляваше градът — и все още не се бяха натъкнали на някоя по-важна особа, Джери започна да вижда нещата в по-друга светлина. Трентън имаше вид на град във война, но къде бяха биещите се страни? Почти беше сигурно, че са от другата страна на града, за да отбраняват реката Делауеър — от тази посока новите владетели на Трентън можеха да очакват нападение, а не от север, където се намираха само Съединените американски щати.

Но ако това беше така, срещу кого, за бога, се отбраняваха те? Отвъд реката, на юг, нямаше никой друг освен още семиноли. Нима най-сетне семинолите са започнали да се бият помежду си?

Или пък Сам имаше право? Невероятно. Бизонови наметала в Трентън! Най-близкото място, където можеше да се срещнат бизонови наметала, беше на сто километра на запад, в Харисбърг.

Но когато свиха по Стейтстрийт, Джери огорчено захапа долната си устна. Един на нула за Сам, той беше прав.

Няколко дузини вигвами бяха разпръснати из изравнената със земята столица на щата. И високите тъмнокожи мъже, които седяха невъзмутимо или гордо се разхождаха между вигвамите — всички те носеха бизонови наметала. Това бяха сиукси.

Значи информацията, която беше достигнала до правителството и която уж посочваше самоличността на нападателя, беше изцяло невярна — впрочем както винаги. Все пак човек не можеше да очаква чудеса в комуникациите при едно такова голямо разстояние. Но неточността затрудняваше неговата мисия. Тя можеше да превърне пълномощното му в безполезен къс хартия поради факта, че то беше адресирано лично до Оцеола VII, вожда на семинолите.

Джери се опита да си припомни някои по-значителни моменти от политическите им взаимоотношения със сиуксите. Не можа да си спомни много — само положенията от последните два или три договора. Изглежда, трябваше да се задоволи с тях.

Той спря пред един воин с по-важен вид и внимателно слезе от коня. Със семинолите можеше понякога да говориш и без да слизаш от коня, но при сиуксите и дума не можеше да става за такова нещо. Те бяха много докачливи на тема протокол.

— Идваме в мир — каза Джери на воина, който стоеше невъзмутимо пред него. — Идваме с важно послание и с много подаръци за вожда ви. Ние сме от Ню Йорк, дома на нашия вожд.

Той помисли за миг, после добави:

— Великия Бял Баща, нали знаеш?

Той веднага съжали за последните си думи. Индианецът се ухили, в очите му проблесна шеговита искра. После лицето му отново стана безизразно.

— Да — отвърна той. — Чувал съм за него. Кой не е слушал за богатствата, силата и обширните владения на Великия Бял Баща? Аз ще те заведа при вожда ни. Върви след мен, бели човече.

Джери махна на Сам да го почака при конете.

Пред входа на една голяма, скъпо украсена палатка индианецът се спря и даде знак на Джери да влезе.

Вътре беше задимено, но светлината беше достатъчна, за да накара дъха на Джери да секне. Газени лампи! Три парчета! Добре си живееха тези хора.

Преди около век, когато светът беше смазан в последната голяма война, неговите сънародници са притежавали много газени лампи. Даже и нещо по-добро от газените лампи, ако човек можеше да вярва на историите, които се разказваха вечер край огньовете. Беше приятно да ги слушаш, но само толкова. Като историите за претъпкани хамбари и препълнени със стоки супермаркети — караха те да се гордееш с миналото си, но сега не струваха и пукната пара. Само пълнеха устата ти със слюнка.

Индианците със своята племенна организация първи се приспособиха към новите условия и сега, в суровото настояще, те притежаваха хамбарите, те притежаваха газените лампи.

Двама бели мъже несръчно сервираха храна на насядалите по пода индианци. Един възрастен мъж — вождът, с набраздено от дълбоки бръчки лице. Трима воители, като единият от тях беше изненадващо млад за член на съвета. И един негър на средна възраст, увит със същите парцали като Джери, само че малко по-нови и по-чисти от неговите.

Джери се поклони дълбоко.

— Идвам от Ню Йорк, от нашия вожд — смутолеви той.

Джери беше доста поуплашен. Добре би било да знае имената им, за да може да ги свърже с някои определени събития. Той можеше горе-долу да ги налучка. И сиукси, и семиноли — изобщо всички индиански племена, които се бяха възродили и по сила, и по брой, носеха имена, пропити с анахронизъм. Една причудлива смесица от няколко отминали епохи, носещи винаги белега на вездесъщото настояще. Като карабините и копията им — едните за реалните нужди на войната, а другите за символа, който е по-важен от реалността. У индианците имаше нещо, което вдъхваше страхопочитание. Понякога човек си мислеше, че съдбата ги бе предопределила да бъдат завоеватели с присъщата на завоевателя безгрижна непоследователност. Понякога...

Усети, че очакваха да продължи.

— От нашия вожд — добави бързо той. — Идвам с важно послание и с много подаръци.

— Седни и яж с нас — каза старият вожд. — След това ще ни кажеш за какво си дошъл.

Изпълнен с благодарност, Джери клекна близо до тях. Той беше гладен, а сред плодовете във фруктиерите беше забелязал нещо, което трябваше да бъде портокал. Толкова пъти беше слушал спорове за точния вкус на портокалите!

След малко вождът каза:

— Името ми е Три Водородни Бомби. Това — посочи той към младия мъж — е синът ми, Прави Много Радиация. А този — посочи той към негъра — е нещо като твой сънародник.

Негърът обясни:

— Казвам се Силвестър Томас. Посланик при сиуксите от Конфедерацията на американските щати.

— Конфедерацията? Че тя още съществува ли? Преди десет години чухме, че...

— Конфедерацията съвсем нормално си съществува, сър. Става въпрос за Западната Конфедерация, със столица Джаксън, щата Мисисипи. Източната Конфедерация с център Ричмънд, щата Вирджиния, склони глава пред семинолите. Ние имахме повече щастие. Племената на арапахо, на шенените и — той кимна към вожда — най-вече на сиуксите, ако мога да се изразя така, сър, бяха много милостиви към нас. Те ни оставиха да живеем в мир, стига да обработваме земята и да си плащаме данъците.

— А случайно да знаете, господин Томас — попита Джери оживено, — дали Републиката на Самотната звезда, Тексас, възможно ли е и тя също...

Господин Томас тъжно погледна към вратата на вигвама.

— Уви, мой бедни сър, Републиката на Самотната звезда бе завзета от команчите преди много години. Не мога да си спомня точната дата, но знам, че беше още преди апахите и навахо да превземат Калифорния...

Прави Много Радиация размърда раменете си напред-назад.

— Ала-бала — изръмжа той. — Приказки на бледолики.

— Господин Томас не е бледолик — пресече го баща му. — Уважавай хората! Той е наш гост и акредитиран посланик!

Един от по-старите воители проговори:

— Едно време момче като Прави Много Радиация не би си позволило да повиши глас пред баща си. Още по-малко да говори по такъв начин. Ще цитирам за справка книгата на Робърт Лоуи „Племето Гарвани“ и антропологически проникновено изследване на Лесър „Три типа родови взаимоотношения при сиуксите“. Тъй като още не сме успели да реконструираме класическия модел отношения, описан от Лесър, ние създадохме един работен модел...

— Бедата при теб, Пъстра Корицо — обади се воинът от лявата му страна, — е, че ти прекалено наблягаш на класиката. Все ти се иска да живееш в Златния век вместо в настоящето, а сиуксите имат много малко общо с оня Златен век. Признавам, че сме толкова дакота, колкото и гарваните, поне от лингвистична гледна точка, и че, общо взето, което се отнася до гарваните, засяга и нас. Но какво ще стане,

ако започнем да цитираме Лоуи наляво и надясно и да прилагаме наставленията му в нашето всекидневие?

— Достатъчно — повиши глас вождът. — Достатъчно, Сладка Приказко. Спри и ти, Пъстра Корицо! Това са частни племенни въпроси. Хората, по чиито книги усвояваме свещеното изкуство да живеем като сиукси, не са ли били бледолики? Тяхната памет не ни ли призовава към търпимост?

— Ъх — изпъшка Прави Много Радиация. — Ако питат мен, добър бледолик е мъртвият бледолик. Само жените им ги бива.

Вождът с поглед накара сина си да замлъкне. После се обърна към Джери:

— А сега посланието и подаръците ти. Слушам те.

— Не, вожде — каза Пъстрата Корица с уважение, но твърдо. — Първо подаръците. Посланието след това. Така е било винаги.

— Отивам да ги взема и веднага се връщам.

Джери излезе заднешком от палатката.

— Подаръците — извика той на Сам. — Дай бързо подаръците!

Двамата разкъсаха връзките на пакетите. С пълни ръце Джери се шмугна в палатката, постави нещата на пода и отново се поклони.

— Мъниста за вожда — каза той, като подаде два сапфира и един диамант, намерени в развалините на Ню Йорк.

— Платно за вожда — каза той, като подаде два топа, специално изтъкани за случая.

— Играчки за вожда — каза той, като подаде един голям, съвсем малко ръждясал будилник и една скъпоценна пишеща машина.

— Оръжие за вожда — каза той, като подаде една красиво инкрустирана кавалерийска сабя — потомственото притежание на Главнокомандувачия американските военновъздушни сили, който енергично протестира против реквизирането ѝ („По дяволите, господин Президент, да не искате да се бия срещу тези индианци с голи ръце?“ „Не, Джони, но мисля, че можеш да си вземеш друга, също толкова хубава, от някой твой подчинен“).

Три Водородни Бомби разгледа подаръците с интерес, особено пишещата машина. След това тържествено ги разпредели между членовете на съвета, като за себе си запази само машината и един сапфир. Сабята даде на сина си.

Прави Много Радиация почука стоманата с нокът.

— Боклук — произнесе се той. — Бок-лук! Господин Томас преди време донесе нещо по-добро.

Той небрежно хвърли сабята на земята.

— Но какво можеш да очакваш от банда непрокопсали смрадливци?

При последната дума Джери се вледени. Това означаваше, че ще трябва да се бие с Прави Много Радиация. Той почувствува как косите му се изправят. Другата алтернатива беше напълно да се изложи пред сиуксите.

„Смрадливец“ водеше началото си от племето начези и сега се прилагаше безогледно спрямо всички бели мъже, потящи се по полета и фабрики под надзора на червенокожите си господари. Един „смрадливец“ стоеше по-долу и от последния роб.

Ако някой те нарече „смрадливец“ и ти не го убиеш, значи, че си наистина такъв и с това въпросът се изчерпваше.

— Аз съм акредитиран посланик на Съединените американски щати — каза Джери бавно и отчетливо — и най-големият син на сенатора от Айдахо. Аз съм роден свободен, заемам висока служба в моята страна и този, който ме нарече „смрадливец“, е долен, мръсен и подъл лъжец!

Край! Той изчака Прави Много Радиация да се изправи. С ужас гледаше добре охранената мускулеста плът на младия воин. Джери нямаше никакъв шанс за успех срещу него. Поне не в бой с голи ръце, а го очакваше точно това.

Прави Много Радиация вдигна сабята и я насочи към Джери.

— Мога още сега да те разцепя на две като зелка — отбеляза той. — Или пък да изляза срещу теб с нож в ръка и да ти разпоря корема. Убивал съм семиноли, апахи, дори команчи. Но никога не съм си цапал ръцете с кръв на бледолики, не смятам да го правя и сега. Татко, ще изляза навън, докато се очисти вигвамът.

Той метна сабята в нозете на Джери и напусна палатката.

— Такива са сега младите — промърмори вождът. — Буйни. Избухливи. Но той ти мисли доброто. Наистина е така.

Докато вождът ровеше в един шарен сандък, Джери постепенно дойде на себе си. Все още не можеше да повярва, че няма да се бие с Прави Много Радиация, като при това запази достойнството си. Дотук нещата вървяха като по масло.

— Ние не те очаквахме, така че нямаме кой знае какво да ти подарим в замяна — обясни вождът. — Все пак вземи тази дреболия.

Джери ахна, когато я пое. Революер, истински революер!

Това беше Крейзи Хорс .45 и според всички сведения той далеч превъзхождаше Джеронимо .38 — оръжието на апахите. Нещо, което дори един президент не можеше никога да притежава, а сега то беше в ръцете му!

— Просто не знам как да... аз наистина...

— Няма нищо — каза вождът любезно. — Всичко е наред. Синът ми не одобрява да се дават огнестрелни оръжия на бледолики, но мисля, че и бледоликите са като другите хора — всичко зависи от човека. За бледолик ти имаш благонадежден вид и съм сигурен, че ще използваш револвера разумно. А сега те слушам.

Джери извади ценния документ от торбичката и го подаде.

Три Водородни Бомби го прочете набързо и после го подаде на другите воители. Последният, който го прочете — Пъстрата Корица, — го смачка на топка и го подхвърли на Джери.

— Слаб правопис — каза той. — Както говорят, така и пишат. Не сте ли чували за потъмняване на гласните? Но каква връзка има то с нас, след като е адресирано до вожд на семинолите и искате от него да изтегли войските си на южния бряг на реката Делауеър, или пък да върне заложниците, предадени му от вашето правителство в знак на добра воля и миролюбиви намерения. Ние не сме семиноли, защо ни го носиш тогава?

Докато Джери прибираше посланието обратно в торбичката си, посланикът на Конфедерацията проговори:

— Мисля, че мога да поясня, ако, разбира се, господата нямат нищо против? Сигурно правителството на Съединените щати е дочуло, че индианско племе е прекосило реката в този участък, и е решило, че това са семинолите. Явно е станала грешка — комуникациите напоследък не са много добри. Става ясно, че нито този млад господин, който така предано служи на правителството си, нито самото правителство са могли да предположат, че сиуксите са решили да надхитрят Оцеола VII, като пресекат реката при Ламбъртвил.

— Точно така — обади се Джери. — Това е точно така. А сега, в качеството си на акредитиран посланик на президента на Съединените щати, мое задължение е официално да помоля сиуксите да зачитат

договора отпреди петнадесет — мисля, че са петнадесет — години и да се оттеглят още веднъж зад бреговете на река Съскуехана. Трябва да ви припомня, че когато ви отстъпихме Питсбърг, Алтуна и Джонстаун, вие се заклехте да не присвоявате повече земя от нас. Сигурен съм, че сиуксите искат да се славят като народ, който държи на обещанията си.

— Добре говориш, млади момко — отбеляза Три Водородни Бомби. — Правиш чест на вожда си... А сега виж какво, разбира се, че сиуксите искат да се славят като народ, който държи на обещанията си. И прочие, и прочие. Но населението ни бързо се увеличава. Вие нямате такъв проблем. Нужно ни е повече жизнено пространство. Вие и без това не използвате цялата си земя. Трябва ли да стоим със скръстени ръце и да гледаме как се хаби тази земя — дори нещо по-лошо — трябва ли семинолите да ни я вземат изпод носа? Бъди благоразумен. Можете още да се оттеглите. Нищо няма да ви струва, ако ни отстъпите Ню Джързи.

Това вече беше твърде много. Макар и да беше посланик, Джери не можа да сдържи възмущението си:

— Какво още трябва да ви отстъпим? От Съединените щати не е останало вече нищо и въпреки това от нас се очаква да отстъпваме още! В легендите на моя народ се говори, че някога сме били велики и земите ни са се простирали от океан до океан, а сега бавно загиваме, набутани в един мизерен ъгъл. От север ни тормозят гарваните, на юг семинолите заграбват парче по парче земята ни, западната част на Ню Джързи е вече в ръцете на сиуксите. Къде, за бога, ще се денем ние?

Старият вожд се раздвижи смутено.

— Знам, че е трудно. Трябва да знаеш, че не отричам това. Но фактите са си факти и в край на сметка по-слабите винаги отиват до стената. А сега да се върнем на целта на посещенията ти. Ако ние не се отдръпнем, тогава ти ще трябва да поискаш обратно вашите зложници. Все пак не можеш да се върнеш с празни ръце. Само че, да ме убият, не мога да се сетя дали имаме зложници от вас, или не.

С навъсен поглед Джери отговори:

— Имате. Всички индиански племена по границите ни имат зложници от нас. В знак на добра воля и миролюбиви намерения.

Пъстрата Корица щракна с пръсти.

— Онова момиче, как ѝ беше името — Сара Камерън ли, Кантън ли...

Джери вдигна поглед.

— Калвин? — попита той. — Не е ли Калвин? Дъщерята на Главния прокурор?

— Сара Калвин. Точно така. Имаме я от пет-шест години. Спомни ли си, вожде? Онова момиче, дето се върти около сина ти?

По лицето на вожда се изписа учудване.

— Тя ли е заложницата? Мислех, че е някоя бяла жена, която синът ми си е донесъл от плантациите си в Охайо. Виж ти. Само че не знам дали това момиче ще поиска да се върне. Тя май си мисли, че синът ми иска да се жени за нея.

Той изгледа Джери.

— Виж какво, момчето ми. Защо не се поразходиш малко навън, докато обсъдим положението?

Джери напусна палатката.

Няколко индианци се бяха събрали около Сам и конете им. Когато се приближи, Джери видя бутилката в ръката на Сам. Текила! Глупакът му с глупак, та той беше пиян като свиня!

Не знаеше ли той, че белите хора не пият? В скромното им, почти винаги измъчвано от глад съществуване нямаше място за такъв лукс като спиртните напитки. За целия си живот един бял човек едва ли изпиваше и чаша алкохол. Дай му само бутилка текила и той се превръщаше във вонящо животно.

В момента Сам беше в това положение. Като преплиташе нозе, той надигна за последен път бутилката и понеже не успя да улучи устата си, изля последните капки върху лицето си. Индианците се посмяха още малко на Сам, след което се разотидоха.

Джери с мъка наблюдаваше своя придружител. Може би и той трябваше да се напие като Сам — тогава поне нямаше да усеща нищо.

От палатката излезе Силвестър Томас.

— Пригответе конете си, сър — прошепна той. — Бързо! Бъдете готови да отпътувате веднага.

Джери повдигна Сам и го завърза за коня. Да се върнат у дома? В столицата на някога могъщите Съединени щати?

Томас се върна с едно увързано момиче в ръце. То се мяташе бясно, като се мъчеше да ритне посланика на Конфедерацията.

Момичето беше облечено в богато украсена дреха на индианска принцеса. Косата ѝ беше сплетена по индиански начин, а лицето ѝ

беше покрито с някаква червеникава боя.

Двамата я завързаха за коня.

— Вождът — каза негърът — намира, че синът му твърде много се занимава с бели жени. Той трябва да се приготви за бъдещ вожд, затова си вземете обратно Сара. А сега слушайте — вие доста допаднахте на вожда и той ме натовари да ви предам нещо. Казва, че няма смисъл да се връщате у дома си. Не можеше да говори открито в съвета, но причината сиуксите да се настанят в Трентън няма никаква връзка със семинолите отгатък. От север гарваните са решили да завземат източното крайбрежие и сигурно са вече в Ню Йорк. Вашето правителство вероятно вече не съществува. Вождът е знаел за тази операция предварително и е сметнал за необходимо сиуксите да завземат една ивица от брега, за да предотвратят съединяването на гарваните и семинолите. Разбирате ли сега?

— Много съм му благодарен за съвета, но къде мога да отида?

— Можете — каза Томас, като помагаше на Джери да се качи на коня — да отидете направо до Азбъри Парк. Не е далеч оттук и ако яздите бързо, ще стигнете навреме. Успях да подочуя, че там трябвало да има бойни единици от американския военноморски флот.

Джери се наведе и сграбчи ръката му.

— Безкрайно съм ви признателен, господин Томас. Вие направихте много за мен.

— Няма нищо, сър — отвърна негърът. — Нали някога бяхме една нация.

Джери потегли, като влачеше зад себе си другите два коня. След известно време Сам се пооправи, макар и да не изтрезня напълно. Все пак те развързаха Сара и сега тя яздеше между тях.

— Жалки бледолики! — хленчеше тя. — Грозни, гадни, вонящи бледолики! Не виждате ли, че съм индианка? Кожата ми не е бяла, а червена! Червена!

Азбъри Парк беше претъпкан от дрипави бежанци, подгонени от всички краища на Съединените щати от атаките на индианските племена.

Конете, макар и изтощени до краен предел, будеха завист в очите на всички. За гладните те представляваха храна, за изплашените — най-бързия транспорт. Революерт дойде много на място, сега Джери

просто трябваше да го носи на по-видно място — малко от тези хора бяха виждали такова оръжие и у тях то предизвикваше страх...

С оръжие в ръка, придружен от Сам и от хленчещата Сара, Джери влезе в щаба на Десети американски флот.

— Признавате ли този документ? — размаха той пълномощното си.

Адмирал Честър бавно прочете измачкания лист, като произнасяше по-трудните думи на глас. Той почтително изви главата си, като погледна първо печата, а после лъскавия револвер.

— Да — каза той. — Признавам го. Това истински револвер ли е? Джери кимна с глава.

— Крейзи Хорс .45. Последен модел. В какъв смисъл признавате документа?

Адмиралът разпери ръце:

— Всичко е толкова объркано. Ако се вярва на последните слухове, ние вече нямаме правителство. А тук — той отново се вторачи в листа — се казва, че вие сте назначен от президента за негов пълномощен посланик. До семинолите, разбира се, но все пак пълномощен посланик. Доколкото ми е известно, това е последният официален документ, подписан от президента на Съединените щати.

Той посегна и с любопитство докосна револвера в ръката на Джери. След това се изпъна като струна и отдаде чест.

— Признавам ви за последен законен представител на правителството и поставям моя флот под ваше разпореждане.

— Добре — Джери пхна револвера в колана си. — Разполагате ли с достатъчно храна и вода за дълъг път?

— Не, сър — каза адмиралът, — но това лесно може да се уреди. Ще ми позволите ли да ви съпроводя на борда?

Той гордо посочи към брега, където трите кораба стояха на котва.

— Десети американски флот чака вашите заповеди.

Няколко часа по-късно, когато трите кораба навлизаха в открито море, адмиралът почука на вратата на каютата, където почиваше Джери заедно с двамата си спътници.

— Какъв курс да държим, сър?

Джери излезе на палубата и погледна към опърпаните закърпени платна.

— На изток.

— Изток, сър? Пълен ход на изток?

— Пълен ход на изток! Към легендарните земи на Европа, където белият човек ще може спокойно да диша. Където няма да бъде преследван. Където няма да се страхува от робство. Плавай на изток, адмирале, докато срещнем един нов и по-добър свят — един свободен свят!

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 8,9/1979 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.